Τ' ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΝΕΡΑΪΔΕΣ;

Ἡ ἀπίστευτες ἀποκαλύψεις τῆς «μίσσες» Μίλντφορντ. Ἡ νεραΐδες τῆς κομητείας τοῦ Λανκασάϊρ. Δυὸ δημοσιογράφοι στὴ μαγεμένη λίμνη τοῦ Μένσιλ. Προσευχὲς τοῦ παληοῦ καιροῦ γιὰ τὶς νεραΐδες. Ἡ ἀλλόκοτη περιπέτεια τῆς «μίσσες» Φράζερ στὴ Νορβηγία. Μιὰ ξανθεια τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ μιᾶς νεραΐδας, κλπ.

ΟΝ περασμένο μῆνα, μιὰ περίεργη Ἀγγλίδα, ἡ «μίσσες» Μάργκαρετ Μίλντφορντ, ποὺ κάθεται στὴν κομητεία τοῦ Λανκασάϊρ, ἕναν τόπο περίφημο γιὰ τοὺς θρύλους του καὶ τὶς παληὲς παραδόσεις του, ἔγραψε στὶς ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου ὅτι εἶδε ἐπιτέλους μὲ τὰ μάτια της τὶς νεραΐδες τοῦ Μένσιλ ! Τί εἶνε δὲ τὸ Μένσιλ ; Μιὰ μαγεμένη λίμνη τοῦ Λανκασάϊρ !...

Αὐτὴ ἡ ἀτακάλυψις τῆς «μίσσες» Μίλντφορντ, ὅπως ἦταν φυσικό, προκάλεσε τὴ γενικὴ δυσπιστία. Ἡ Ἀγγλία ὅμως εἶνε ἡ χώρα, στὴν ὁποία εἶνε καθῆκον νὰ πιστεύη κανεὶς πάντα σ' ὅ,τι λέει ἕνας ἄλλος, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἀποδειχθῆ τὸ ἀντίθετο. Δυὸ δημοσιογράφοι λοιπὸν πίστεψαν στὰ λόγια τῆς «μίσσες» Μίλντφορντ καὶ πῆγαν μαζύ της στὴ μαγεμένη λίμνη τοῦ Μένσιλ. Ἐκεῖ πέρα κρύφτηκαν στὶς πυκνὲς ὄχθες της καὶ τὰ μεσάνυχτα εἶδαν κ' αὐτοὶ τὶς περίφημες νεράϊδες. Ἦσαν τέσσερα ἐξωτικὰ πλάσματα θεϊκῆς ὀμορφιᾶς, ποὺ χόρευαν πάνω στὰ μαγεμένα νερὰ τῆς λίμνης. Οἱ δημοσιογράφοι τότε θέλησαν νὰ τὶς φωτογραφήσουν γιὰ ν' ἀποδεῖξουν ἔτσι σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴν ὕπαρξί τους, μὰ τὸ ξαφνικὸ ἄναμα τοῦ μαγνησίου τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς ἔκανε τὶς τέσσερες νεράϊδες νὰ γίνουν ἀφαντες !... Γύρισαν λοιπὸν στὸ Λονδίνο καὶ πριέγραψαν τὴ νυχτερινὴ περιπέτειά τους στὸ Λανκασάϊρ, μὰ δὲν κατάφεραν νὰ πείσουν τοὺς ἐπιστήμονες γιὰ τὴν ὕπαρξι τῶν νεράϊδων τοῦ Μένσιλ. Οἱ ἐπιστήμονες ἐπμένουν νὰ λένε ὅτι πρόκειται περὶ αὐθυποβολῆς καὶ ὁμαδικῆς παραισθήσεως. Μὰ παρ' ὅλα αὐτά, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Λανκασάϊρ, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἄγγλοι, πιστεύουν σήμερα τυφλὰ ὅτι ὑπάρχουν νεράϊδες στὴ μαγεμένη λίμνη τοῦ Μένσιλ.

Μὰ ὑπάρχουν ἄραγε νεράϊδες ;

* * *

Ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ Τάκιτο ὥς τὸν ποιητὴ Τάσσο, ἀπὸ τὸν Ὀβίδιο ὥς τὸν Ἀριόστο, ἀπὸ τὸν Βάλτερ Σκὼτ ὥς τὸν Περρόν, ἀπὸ τὸν Πλαῖτο ὥς τὸν Σαΐξπηρ, ἡ νεράϊδες ἦσαν ὑπερφυσικὲς ὑπάρξεις, ποὺ ζοῦσαν μιὰ δική τους ζωή, ἄγνωστη στοὺς ἀνθρώπους.

Στὴν Ἀγγλία καὶ στὴ Βόρειο Γαλλία, ὅπως κ' ἐδωπέρα στὴν Ἑλλάδα, ὑπάρχουν μερικὰ μέρη, ποὺ λέγονται «νεραιδόκαμποι» καὶ «ἐλώνια τῆς νεράϊδας». Τὸ περιφημότερο ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη εἶνε ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται στὸ Χαλλογούην τῆς Ἀγγλίας. Εἶνε ἕνα τεράστιο «φυσικὸ» ἀλώνι, τριγυρισμένο ἀπὸ πυκνὰ δένδρα, ὅπου, ὅπως λέει ἡ παράδοσις, ἡ νεράϊδες μαζεύονται κεῖ πέρα τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ χορέψουν, ντυμένες μὲ πράσινα φύλλα. Τὴ νύχτα τὸ χῶμα αὐτοῦ τοῦ μαγεμένου ἀλωνιοῦ λαμποκοπάει σὰν φωτεινὸ κρύσταλλο καὶ δὲν εἶνε καμμιὰ ὑπερβολὴ αὐτὸ τὸ φαινόμενο, γιατί, ὅπως ἐξακριβώθηκε ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων, τὸ ἔδαφος ἐκεῖπέρα εἶνε φωτεινό, χάρις σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ φωσφορίζοντα φυτά.

Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία (ὅπως κ' ὅλες ἡ ἄλλες), εἰσήγαγε ἕναν καιρὸ εἰδικὲς προσευχὲς κ' ἐξορκισμοὺς κατὰ τῆς δαιμονολογίας καὶ τῆς μαγείας, ἐκθειάζοντας τὴν «εὐεργετικὴ δρᾶση» τῶν νεράϊδων, τῶν ἀποίων ὁ προορισμὸς ἦταν νὰ καταπολεμοῦν τὸ κακὸ καὶ νὰ ξεκαθαρίζουν ἕναν τόπο ἀπὸ τὰ δαιμόνια. Τέτοιους ὕμνους στὶς νεράϊδες ἔγραψε ὁ καρδινάλιος ντὲ Φιζέλ, ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Λόντι καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τοὺρ.

«Ἡ νεράϊδες, ἀναφέρει ὁ καρδινάλιος ντὲ Φιζέλ, εἶνε ἀγαθοποιὲς ὑπάρξεις, ἕτοιμες πάντα νὰ καταπολεμήσουν τὰ δαιμόνια, τὶς μάγισσες καὶ κάθε κακὸ πνεῦμα».

Στὴ Σκωτία, λοιπόν, ὅπως καὶ στὴ Νορβηγία, ὑπάρχουν πολλὰ μέρη, στὰ ὁποῖα δείχνουν τὰ ἴχνη ποὺ ἀφήνουν πάνω στὸ χῶμα ἢ στὸ χιόνι τὰ πόδια τῶν νεράϊδων. Ἀλλοῦ πάλι ὑπάρχουν τέτοια ἀποτυπώματα πάνω σὲ βράχους ἢ σὲ σκληρὸ ἔδαφος. Ὅπως δὲ στὸ περίφημο προϊστορικὸ σπήλαιο τοῦ Σορὲν βρέθηκαν ἀποτετραμένα τὰ ἴχνη τῶν προϊστορικῶν γυναικῶν, δηλαδὴ τῶν γυναικῶν ἐκείνων ποὺ ζοῦσαν ἐδῶ καὶ τριάντα χιλιάδες χρόνια (ἴχνη ὄχι πιὸ μεγάλα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀφήνουν σήμερα τὰ γυναικεῖα πόδια), ἔτσι καὶ σὲ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης βρέθηκαν τ' ἀποτυπώματα ποὺ ἀφήνουν τὰ πόδια τῶν νεράϊδων.

Ὁ Σίγκουρντ Ὄλαφσεν, ἕνας Νορβηγὸς παλαιοντολόγος, ἀναφέρει ὅτι τὰ ἴχνη αὐτὰ εἶνε πολὺ μικρὰ—δὲν ἔπεφνοῦν τοὺς δώδεκα πόντους—κ' ὅτι εἶνε ὅλα κανονικὰ καὶ ὁμοιόμορφα παντοῦ, σὰν νὰ ἔχουν γίνει μὲ τὰ ἴδια πάδια.

Μιὰ Ἀμερικανίδα δημοσιογράφος, λοιπόν, ἡ «μίσσες» Φράζερ, καταγοητευμένη ἀπὸ τὶς περιγραφὲς τοῦ δόκτορος Ὄλαφσεν, πῆγε στὴ Νορβηγία καὶ πέρασε πολλὲς νύχτες σ' αὐτὰ τὰ μέρη ποὺ εἶνε τὰ ἴχνη τῶν νεράϊδων. Καταλαβαίνετε τώρα ποιὸς ἦταν ὁ σκοπός της. Ἤθελε νὰ ἰδῆ τὶς νεράϊδες, ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ.

«Τὴν πρώτη νύχτα, γράφει ἡ ἴδια, δὲν εἶδα τίποτε, γιατί ἦταν τόσο μαγευτικὸ τὸ τοπεῖο καὶ τόσο βαθειὰ ἡ σιωπή, ὥστε, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ναρκώθηκα κ' ἀποκοιμήθηκα βαθειά.

»Τὴ δεύτερη νύχτα στάθηκα πιὸ τυχερή. Τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς ἄκουσα μιὰ παράξενη μελωδία ἀνάμεσα στὶς φυλλωσιὲς τῶν δένδρων, σὰν νὰ περνοῦσε μὲ τὴν ἀνάλαφρη νυχτερινὴ αὔρα ἡ ἠχὼ ἑνὸς μακρυνοῦ τραγουδιοῦ... Μά, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου, δὲν κατώρθωσα νὰ διακρίνω τίποτε, κάτω ἀπὸ τὸ κάταστρο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Εἶχα ὅμως τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάτι περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ πέρα, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ διακρίνουν τὰ μάτια μου...

»Αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐπανελήφθη ἀκόμη τρεῖς φορὲς κ' ἀκριβῶς τὴν ἴδια ὥρα. Τέλος, μιὰ νύχτα, μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπή, ἄκουσα πάλι ἐκείνη τὴν ὑπέροχοσιμη μελωδία κ' ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶδα ξαφνικὰ νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου δώδεκα οὐράνια πλάσματα, λές κ' ἦσαν φτιαγμένα ἀπὸ φῶς ! Ἦσαν ἡ νεράϊδες ! Σὲ κάποια στιγμὴ ὅμως φαίνεται ὅτι μὲ ἀντελήφθησαν, γιατί χάθηκαν μὲ μιᾶς ἀπὸ τὰ μάτια μου. Εἶδα ὡστόσο ὅτι ἡ τελευταία ἀπὸ τὶς νεράϊδες, καθὼς περνοῦσε κάτω ἀπὸ ἕνα ἀνθισμένο δένδρο, ἄγγιξε μὲ τὰ μαλλιά της ἕνα χαμηλὸ κλαδί. Ὅταν λοιπὸν ἔγιναν ἄφαντες ἡ νεράϊδες, ἔτρεξα περίεργη ἐκεῖ στὸ δένδρο καὶ βρῆκα πάνω στὸ κλαδὶ μιὰ ξανθιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῆς τελευταίας νεράϊδας....».

Αὐτὴ ἡ τρίχα ἀτ' τὰ μαλλιὰ μιᾶς νεράϊδας εἶνε περίφημη στὴν Ἀμερική. Ἔχει μῆκος ἕνα μέτρο, εἶνε λεπτοτάτη κ' ὅταν τὴν ἀγγίξει κανεὶς νομίζει ὅτι εἶνε ἠλεκτρισμένη !

Μά, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἡ «μίσσες» Φράζερ εἶνε Ἀμερικανίδα, εἶνε ἀκόμη καὶ δημοσιογράφος καὶ συνεπῶς δὲν ἀτοκλείεται νὰ ἔχη δημιουργήση μὲ τὴ φαντασία της ὅλη αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ ἱστορία....

Τέλος, μιὰ νεαρὴ Γαλλίδα τῆς Βρεττάνης, τὴ νύχτα τῆς 23ης Ἀπριλίου τοῦ 1931, εἶδε στὰ περίχωρα τοῦ Σαὶν - Μελὸ πέντε νεράϊδες, ποὺ χόρευαν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Αὐτὴ τὴν περίεργη ἱστορία τὴν ἔγραψαν τότε μὲ πολλὲς λεπτομέρειες ἡ Γαλλικὲς ἐφημερίδες. Ὁ «Μικρὸς Παρισινός», μάλιστα, ἔστειλε καὶ εἰδικὸ συντάκτη στὴ Βρεττάνη, γιὰ νὰ ἐξακριβώση ἂν ἦταν στὰ καλά της αὐτὴ ἡ νεαρὴ Γαλλίδα. Ἰδοὺ λοιπὸν τί κατώρθωσε νὰ μάθη ὁ Παρισινὸς ρεπόρτερ :

«Ἡ νέα αὐτὴ λέγεται Ἰωάννα Λὲ Γκαλὲκ καὶ εἶνε κόρη ἑνὸς ἐπιστάτου σ' ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα. Φαίνεται ὅτι εἶνε λογικὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι κ' ὅτι ποτὲ της δὲν εἶχε ξανακάνει λόγο στοὺς δικούς του γιὰ νεράϊδες. Τὴ νύχτα, ὡστόσο, τῆς 23ης Ἀπριλίου 1931, ὑποφέροντας ἀπὸ ἀϋπνία, θέλησε νὰ κάνη ἕναν περίπατο στὰ χωράφια, πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν ἀγροικία, ὅπου ἔμενε. Ἦταν λοιπὸν περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ἔφτασε κοντὰ σ' ἕνα ἀλώνι καὶ βρέθηκε ξαφνικὰ μπροστὰ σὲ πέντε νεράϊδες, ποὺ χόρευαν, ἀνάλαρες σὰν τὸν ἀέρα, ποὺ ἀνέμιζε τὰ ξανθὰ μαλλιά τους. Αὐτὸ τὸ θέαμα ἦταν τόσο ἀπρόοπτο γιὰ τὴν Ἰωάννα Λὲ Γκαλὲκ, ὥστε, δίχως νὰ τὸ θέλη, ἔρριξε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου. Τὸ ἀποτέλεσμα τώρα τὸ μαντεύετε : Ἡ πέντε νεράϊδες ἔγιναν ἄφαντες τὴν ἴδια στιγμή !»

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ πιστέψη κανείς ; Ὑπάρχουν στ' ἀλήθεια νεράϊδες ; Οἱ ἐπιστήμονες ἀρνοῦνται μιὰ τέτοια ἐκδοχή, ὅπως ἀκριβῶς ἀρνοῦνται καὶ τὴν ὕπαρξι τῶν φαντασμάτων. Μὰ ποιὸς ξέρει... Ὅλα εἶνε πιθανά...

δὲν μ' ἄφησε ν' ἀποτελειώσω :

—Τολμήσατε νὰ διώξετε τὴν κόρη μου, ἐσεῖς !... ἐσεῖς !... ἕνας.....

—Ἐγώ ; Μὰ σᾶς λέγω πὼς δὲν ἔχω ἰδέα !...

—Ρώτα καὶ τὴν παραμάνα, μαμά, νὰ σοῦ τὰ πῆ, ἂν δὲν μὲ πιστεύεις.

Φυσικά, ἐκείνη ἡ χωριάτισσα ἄρχισε νὰ μὲ σιγυρίζη. Ἡ γυναῖκα μου συμπλήρωνε καὶ ἡ πεθερά μου ὅλο κ' ἀγρίευε περισσότερο. Ὅσο γιὰ τὸν πεθερό μου αὐτὸς ἔβγαλε τὴν οὐρά του ἀπὸ τὴ μέση : Ἀνέθηκε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ κούρντιζε τὸ ρολόγι τοῦ τοίχου. Ἡ σκηνὴ τέλειωσε μὲ δάκρυα καὶ νεῦρα. Κι' ὅπως πάντα, ἐγὼ πάλι τὰ πλήρωσα τὰ σπασμένα. Τί μποροῦσα νὰ κάνω, ὁλομόναχος, μὲ κεῖνες τὶς τρεῖς μαινάδες ; Ὑποσχέθηκα τὰ πάντα, γιὰ νὰ ἡσυχάσω, νὰ πάψω ν' ἀκούω τὶς φωνές τους, τὶς στριγγλιές τους.

Ἔτσι, λοιπόν, ἀφοῦ μ' ἔλουσε καλὰ - καλὰ κ' ἡ πεθερά μου κ' ὁ πεθερός μου μοῦσφριξε μὲ συμπάθεια τὸ χέρι — ποιὸς ξέρει τί τραβοῦσε κ' αὐτός ; — κατεβήκαμε οἰκογενειακῶς τὴ σκάλα καὶ γυρίσαμε πίσω, ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, μὲ τὰ τρία ἀμάξια μας.

Πλήρωσα τ' ἀμάξια. Θὰ κρατήσω τὴν παραμάνα, θ' ἀγοράσω τὴν χρυσῆ καρφίτσα. Ζήτημα ἂν θὰ φτάση ὁ μισθός μου. Πάει ὁ προϋπολογισμός μου, χάλια, ναυάγιο. Τὰ χρέη αὐγατίζουν ὅπως ἡ ἀπάλλες τοῦ χιονιοῦ, ὅσο κυλοῦν στὸν κατήφορο. Ὁ ράφτης μου θὰρθῆ αὐριο μὲ τὸ λογαριασμό... Νοιώθω πὼς βουλιάζω, βουλιάζω, ὅλο καὶ πιὸ βαθειά !... Καὶ νὰ σκέπτομαι, πὼς στὸ γραφεῖο ὅλοι μὲ μακαρίζουν γιὰ τὸν λαμπρὸ γάμο ποὺ ἔκανα.... Κόρη τιμημάτάρχου πῆρα, διάβολε !